

та, ползичапокрыти съ нѣколко парцали, вмерисани
отъ въздуха, дѣто не ся промѣнува никога. Вижда-
ть ся като да ся напоявать отъ яда на погрѣш-
кѣхъ-тѣ; още живи захващать да ги ханѣтъ сѣ-
щи-ти червие, кои-то ядѣтъ мъртвы-ты въ гробове-
ты, едва имъ давать единъ най-долгѣхъ хранѣ, и тя по-
малко, всякога замаени отъ болки-ты на злочесты-
ты имъ другары, и отъ заплашванія-та на единъ
немиловитъ пазачъ; не сѣ наплашени толкова отъ
наказаніе-то, колко-то отъ врѣменнѣхъ-тѣ мѣхъ, дѣто
трѣба да търпятъ въ това дълго мѣченіе за си-
чки-ты имъ чувства; тѣи призовавать на помощь
смърть-тѣ, коя-то имъ ся види по-сладка отъ зло-
честыя имъ животъ!

Ако тѣя чловѣци сѣ виноваты, достойни сѣ
още и за okayeаніе и правителство-то, кое-то ги
осѣждава явно е дѣто не е правѣдно прѣдъ очи
имъ. Законъ-тъ изрече едно общо наказаніе, кое-
то да бѣде доста за поправление, на погрѣшкы-ты
имъ и за възблагодареніе на сѣдовище-то; дълго-
то това мѣченіе въ единъ строгъ тѣмницѣ е едно
ново наказаніе излишно за виноваты-ты, и съ това
сѣ прѣставлява закона, зашто-то става веке безъ
мѣрка, и една такава неумѣренность врѣди и ви-
новаты и общество-то, зашто онѣ хора като сѣ
тупѣхъ катадневно въ тѣмницѣхъ-тѣ, изгубвать ся
и не остава примѣръ на нравы-ты.

Нѣ ако тѣя чловѣци сѣ невинни, о жа-
лосты! О голѣма скѣрбь! на това понятіе чловѣчо-
ство-то дава отъ сѣрдечны дълбочины единъ жало-